

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 53/20
Luxemburg, 30 april 2020

Arrest in zaak C-584/18
D.Z. / Blue Air - Airline Management Solutions SRL

De weigering om een passagier te laten instappen op grond van de vermeende ontoereikendheid van diens reisdocumenten ontnemt die passagier niet zonder meer de bescherming waarin de verordening inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers voorziet

Wanneer die passagier die instapweigering betwist, staat het aan de bevoegde rechterlijke instantie om te beoordelen of die weigering is gebaseerd op redelijke gronden

Op 6 september 2015 begaf D.Z., staatsburger van Kazachstan, zich naar de luchthaven van Larnaca (Cyprus) om een vlucht van de Roemeense vliegtuigmaatschappij Blue Air naar Boekarest (Roemenië) te nemen, waar hij voornemens was tot 12 september 2015 te verblijven. Bij de controle op de luchthaven heeft hij zijn paspoort, een Cypriotische tijdelijke verblijfsvergunning, zijn eerder op de website van het Roemeense ministerie van Buitenlandse Zaken ingediende aanvraag voor een visum voor verblijf op het Roemeense grondgebied overgelegd, evenals het antwoord van dat ministerie dat een dergelijk visum niet nodig was.

Nadat de medewerkers van het bedrijf dat op de luchthaven van Larnaca als gemachtigde van Blue Air optrad, contact hadden opgenomen met het grondpersoneel van Blue Air op het vliegveld van Boekarest, heeft dat grondpersoneel geantwoord dat D.Z. zonder een nationaal visum Roemenië niet kon binnenkomen, als gevolg waarvan hem de instap is geweigerd.

D.Z. heeft bij de Eparchiako Dikastirio Larnakas (rechter voor het district Larnaca, Cyprus) beroep ingesteld tegen Blue Air tot vergoeding van de schade die hij stelde te hebben geleden als gevolg van die weigering.

In deze omstandigheden heeft de verwijzende rechter het Hof van Justitie verzocht om uitlegging van het besluit betreffende de vereenvoudigde regeling voor de controle van personen aan de buitengrenzen (hierna: „besluit”)¹, de Schengengrenscodes² en de verordening inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers³. Artikel 3 van het besluit bepaalt dat de vier lidstaten waarop het betrekking heeft, waaronder Roemenië, de door de andere betrokken lidstaten afgegeven visa en verblijfstitels voor een verblijf van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen als gelijkwaardig met hun nationale visa mogen beschouwen.

In zijn arrest van vandaag oordeelt het Hof allereerst dat, zodra een lidstaat tot welke dit besluit is gericht zich ertoe verbindt het besluit en de in artikel 3 ervan vervatte regeling toe te passen en nationale visa en verblijfstitels die zijn afgegeven door andere lidstaten tot welke dit besluit is

¹ Besluit nr. 565/2014/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 tot instelling van een vereenvoudigde regeling voor de controle van personen aan de buitengrenzen, gebaseerd op de eenzijdige erkenning door Bulgarije, Kroatië, Cyprus en Roemenië van bepaalde documenten als gelijkwaardig met hun nationale visa voor de doorreis over hun grondgebied of een voorgenomen verblijf op hun grondgebied van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen en tot intrekking van de beschikkingen nr. 895/2006/EG en nr. 582/2008/EG (PB 2014, L 157, blz. 23).

² Verordening (EG) nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodes) (PB 2006, L 105, blz. 1).

³ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

gericht als gelijkwaardig met zijn nationale visa te beschouwen, zoals Roemenië heeft gedaan, **deze lidstaat verplicht is om in beginsel alle in dat artikel genoemde documenten te erkennen voor een verblijf van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen en niet in bepaalde gevallen van die regeling kunnen afwijken.**

Aangezien de bepaling van het besluit dienaangaande aan de criteria van onvoorwaardelijkheid en voldoende nauwkeurigheid voldoet, oordeelt het Hof **dat een derdelander die in het bezit is van een visum dat of een verblijfstitel die te dien einde is erkend, zich jegens die lidstaat op die bepaling kan beroepen (rechtstreekse werking).**

De passagier kan het besluit echter niet tegenwerpen aan de luchtvervoerder die heeft geweigerd hem te laten instappen omdat de autoriteiten van de lidstaat van bestemming deze passagier de toegang tot hun grondgebied zouden hebben geweigerd, aangezien de luchtvervoerder daarbij niet handelt als orgaan van die staat. De taak van de luchtvervoerder is duidelijk anders dan de taak die krachtens de Schengengrenscodes aan de grenswachters is opgedragen: hij is enkel verplicht te controleren of de vreemdelingen in het bezit zijn van de voor binnenkomst op het grondgebied van de lidstaat van bestemming vereiste reisdocumenten.

Vervolgens onderstreept het Hof dat krachtens de Schengengrenscodes voor de weigering van toegang zeer strenge vormvereisten gelden, die er met name toe dienen de rechten van de verdediging te waarborgen, en wijst het erop dat **het feit dat een luchtvervoerder weigert een derdelander te laten instappen, zonder dat een met redenen omklede schriftelijke beslissing tot weigering van toegang is vastgesteld en aan de betrokkene is meegedeeld, in strijd is met die code.**

Ten slotte oordeelt het Hof dat **de weigering om een passagier te laten instappen op grond van vermeende ontoereikendheid van diens reisdocumenten die passagier niet zonder meer de bescherming ontnemt waarin de verordening inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers voorziet.** Het zou namelijk in strijd zijn met de doelstelling van die verordening, die een hoog niveau van bescherming van die passagiers impliceert, om de betrokken luchtvervoerder de bevoegdheid te verlenen om eenzijdig en definitief te beoordelen en te beslissen dat de instapweigering is gebaseerd op redelijke gronden, en bijgevolg de betrokken passagiers de bescherming te ontnemen die zij op grond van deze verordening worden geacht te genieten. Wanneer een passagier die instapweigering betwist, **staat het dan ook aan de bevoegde rechterlijke instantie om te beoordelen of die instapweigering is gebaseerd op redelijke gronden.**

In dit verband **verzet de verordening inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers zich tegen een beding in de algemene voorwaarden van de luchtvervoerder dat de aansprakelijkheid van die luchtvervoerder beperkt of uitsluit wanneer een passagier de toegang tot een vlucht wordt geweigerd op grond van de vermeende ontoereikendheid van zijn reisdocumenten,** waardoor die passagier het eventuele recht op compensatie wordt ontzegd.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De volledige [tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170